

לא הבת שלי / ברברה דלינסקי

מספרי ברברה דלינסקי:

אילן יוחסין

אישה בלתי צפויה - חלק א'

אישה בלתי צפויה - חלק ב'

בריחה

בשעות הקטנות של הלילה - חלק א'

בשעות הקטנות של הלילה - חלק ב'

דרך החוף

האישה מהבית ליד

הכרם - חלק א'

הכרם - חלק ב'

הסוד שבינינו

הערגה לפייטון פלייס - חלק א'

הערגה לפייטון פלייס - חלק ב'

חדשות האגם

יחד לבר

כשאחותי ישנה

לפלרטט עם פיט

מחויבויות

מקומה של אישה

קיץ של תעוזה - חלק א'

קיץ של תעוזה - חלק ב'

שלוש משאלות

ברברה דלינסקי

לא הבת שלי

אור-עם

NOT MY DAUGHTER

Barbara Delinsky

Copyright © 2010 by Barbara Delinsky

All rights reserved. Published in the United States by Doubleday,
a division of Random House, Inc., New York, and in Canada by

Random House of Canada Limited, Toronto.

Hebrew translation Copyright © 2012 by Oram Publishing House

מאנגלית: טובה קורנפלד-שטרנפלד
צילום השער: ויז'ואל

©

All rights reserved

No part of this book may be reproduced in any form
without permission in writing from the Publisher.

כל הזכויות שמורות
פרסום בכל צורה שהיא, שלם או חלקי מספר זה,
אסור ללא רשות בכתב מההוצאה.

נדפס בישראל

סודר במסדרה של הוצאת "אור-עם"

מהדורה ראשונה

תשע"ב - 2012

www.oram.co.il

12 13 14 15 16 17 - 9 8 7 6 5 4 3 2 1

39-7013

לקוראיי, בעבור לבבותיהם הגדולים
ונאמנותם האיך־סופית

1

סוזן טייט לא ראתה את זה מתקרב. היא רק ידעה שבתה השתנתה. הילדה שהייתה תמיד ספונטנית ופתוחה, הפכה לפתע אטומה.

לילי הייתה בת שבע עשרה. אולי זה היה הדבר. כתלמידה בשנתה האחרונה ללימודיה בבית הספר התיכון, הייתה לה מערכת שעות עמוסה. היא שיחקה הוקי שדה וכדורעף, וגם שרה במקהלה ללא ליווי כלי, אֶקאפלה. וכן, סוזן פונקה במערכת היחסים הקרובה שהייתה לה וללילי. הן היו משפחה בת שתי נפשות, והרגישו לגמרי בנוח עם הדבר וזו עם זו.

באופן בלתי נמנע, לילי חייבת הייתה לבחון את כנפיה. סוזן ידעה זאת. אך הייתה לה גם הזכות לדאוג. לילי הייתה אהבת חייה, הדבר הטוב ביותר שקרה לה בכל שלושים וחמש שנותיה. וכדרכם של הישגים בחיים, היתה אם טובה הייתה ההישג שהיא העריכה יותר מכול.

משמעות הדבר הייתה תקשורת, והיות שארוחת הערב הופרעה לעתים קרובות מדי בהודעות דוא"ל או מסרונים, סעודה מחוץ לבית ודאי תבטיח לה התנהגות אחרת. במסעדה, סוזן תחזיק בלילי כבת ערובה בשעה שימתינו לכך שהזמנתן תתקבל, ימתינו לכך שהמנות שלהן תגענה, ימתינו לתשלום - וכל זה יהיה זמן איכות.

היא הציעה את "בית הסטייק", מקום מפואר, אך ערוך בתאי ישיבה מעץ אלון. לילי העדיפה את "קרלינו'ס". "קרלינו'ס" אפילו לא הייתה הבחירה השנייה של

סוזן. כן, היא חיבבה את הבעלים, אהבה את התפריט ואת העיצוב, כולם טוסקנים במקור. אך מחירי המנות הגדולות שהוגשו שם, היו הגיוניים כל כך, עד שהעיירה כולה אכלה שם. סוזן ביקשה פרטיות ושקט, ואילו "קרלינו'ס" הייתה מסעדה מוצלחת והומה מאוד.

אך היא רצתה לשמח את לילי, לכן נכנעה, ובנחישותה להיות קלילה, זירזה בחיוך את בתה להימלט מהצינה של חודש נובמבר ולהיכנס אל כוורת של חמימות ורעש. כשהן סיימו לבסוף לברך ידידים והושבו במקומותיהן, הן חלקו במנת חומוס על קרוסטיני קלוי, ואף כי לילי כרסמה מעט מאוד ממנה, היא התעקשה לומר שהמנה טעימה. ידידים נוספים עצרו בקרבתן, ולמען ההגינות, לא הייתה זו רק אשמתה של לילי. כמנהלת בית הספר התיכון, סוזן הייתה דמות מוכרת בעיירה. בכל הזדמנות אחרת, היא הייתה נהנית לראות את כולם.

אך הערב עמדה בפניה משימה. ברגע שנותרה שוב לבדה בחברת לילי, היא נטתה כלפיה ושוחחה אתה בשקט על היום שלה בבית הספר. מאחר שתקציב השנה הבאה עמד להיגמר עד חג ההודיה ומשאביה של העיירה היו מצומצמים, עמדו לפניה החלטות קשות. רוב הבעיות הקשורות בצוות היו רגישות מדי מכדי לחלוק בהן עם בתה בת השבע עשרה, אך ככל שמדובר בהצעות לשיעורים חדשים וטכנולוגיה חדישה, הילדה הייתה קהל ראוי לשמו.

למעשה, המניע של סוזן היה עמוק יותר והגיע עד לב לבה של האימהות. היא האמינה כי שיתוף בבעיות של מבוגרים יעודד את לילי לחשוב. היא גם האמינה שבתה מלאת בוננויות, והערב הזה לא היה יוצא דופן במובן זה. בהיותה מרוכזת לפרקים, לילי שאלה שאלות טובות.

אך עוד בטרם הגיעו המנות הראשונות שהזמינו - עוף בשעועית לבנה ללילי, סלמון וארטישוק לסוזן - הגיחו שתיים מהמורות בצוות של סוזן כדי לומר שלום. מיד לאחר שעזבו, שאלה סוזן את לילי על מבחן בכימיה שהיא

נבחנה בו באותו בוקר. למרות שלילי ענתה ברהיטות, תשובותיה הכילו רק עובדות שאינן ממיין העניין, ועליזותה נראתה מאולצת. היא ניקרה במזון שלפניה ולא הרבתה לאכול.

מודאגת יותר מאי פעם, בחנה סוון את פניה של בתה. צורתן הייתה כצורת לב, הן היו מתוקות כתמיד ונתונות במסגרת של שער ארוך, שחור ובוהק. השער היה מת מאביה, ואילו עיניה - כעיניה של סוון - היו עיניים צלולות בגון האגוז, ועורה שמנתי וחלק. היא לא נראית חולה, החליטה סוון. פגיעה, אולי. אולי רדופה בשל איזה דבר. אך לא חולה.

גם כשלילי קימטה את אפה והתלוננה על ריח השום הכבד שאפף את המסעדה, סוון לא ניחשה. היא הייתה עסוקה מדי בלהרגיע את עצמה שעייניים צלולות אלה שוללות שימוש בסמים, ואשר לאלכוהול, היא מעולם לא ראתה בקבוקים, ריקים או אחרים, בחדרה של לילי. היא לא ערכה חיפוש מכוון, כמו בדיקה מאחורי הערב־רב על המדפים הגבוהים ביותר, אך כשהיא החזירה כביסה נקייה אל המגרות או תלתה ג'ינס בארון, היא לא ראתה משהו שאינו כשורה.

אלכוהול לא היווה גורם משיכה עבור לילי. סוון שתתה יין בחברת ידידים, אך רק לעתים נדירות אגרה בקבוקים בבית, כך שלילי לא היה בר לגשת אליו ולקחת ממנו משקאות אלכוהוליים. וכך גם לגבי תרופות מרשם, אם כי סוון ידעה באיזו קלות יכולים הילדים להשיגן דרך האינטרנט. כמעט לא חלף חודש מבלי שתלמיד ייעצר בשל כך.

"אימא?"

סוון מצמצה. "כן, חומד?"

"תראו מי לא שם לב. על מה חשבת?"

"עלייך. את מרגישה טוב?"

על פניה של לילי חלף הבזק של כעס. "את כל הזמן

שואלת אותי את השאלה הזאת."

"מפני שאני דואגת," אמרה סוזן, ואחר כך, בעודה שולחת יד קדימה, היא שילכה את אצבעותיה באלה של לילי. "את נראית שונה מהרגיל מאז הקיץ. אז אני כאן, אוהבת אותך המון, ומכיוון שאת לא אומרת שום דבר, נשאר לי רק לתהות האם זה משום שאת בת שבע עשרה וזקוקה למקום משלך. אני מעיקה עלייך?"

לילי שררבה שפתיים בהבעה מתפנקת. "לא. את האימא הטובה ביותר שיש."

"זה קשור בבית הספר? את מתוחה?"

"כן," אמרה הילדה, אך נעימת קולה העידה שהיה בכך יותר מזה, ואצבעותיה נאחזו בכוח באצבעותיה של סוזן.

"בקשות קבלה לקולג'?"

"אני בסדר עם זה."

"אז מתמטיקה. המורה למתמטיקה היה הנוקשה שבין מורי המתמטיקה בצוות המורים של בית הספר, וסוזן דאגה שמא לילי תרגיש מאוימת. אך איזו בררה הייתה? ריימונד דמבר היה מבוגר מסוזן בשלושים שנה, והתנגד בקול רם לבחירה בה כמנהלת בית הספר. אם תבקש ממנו להקל עם בתה, הוא יאשים אותה באפליה.

אך לילי אמרה, "מיסטר דמבר לא כל כך נורא."

סוזן שיחקה באצבעותיה של לילי. "אם הייתי צריכה להצביע על כך, הייתי אומרת שהשינוי הגיע במהלך הקיץ. אני שוברת את הראש, אבל על פי כל מה שסיפרת לי, אהבת את העבודה שלך. אני יודעת, אני יודעת, היית בחוף, אבל קשה להשגיח על עשרה ילדים מתחת לגיל שמונה, ומשפחות בחופשת קיץ יכולות להיות הגרועות ביותר."

לילי אספה את שיערה לאחור. "אני אוהבת ילדים. חוץ מזה, הייתי עם מרי קייט, אבי וג'ס." הנערות הללו היו שלוש חברותיה הטובות ביותר, ובנותיהן של ידידותיה הטובות ביותר של סוזן. כל שלוש הבנות היו אחראיות. אבי חסרה מפעם לפעם כיוון, כמו אמה, פאם, וג'סיקה

הייתה נגועה בשמץ של מרדנות, אם כי אִמָּה, סאני, לא הייתה נגועה בכך. אך מרי קייט הייתה יציבה כאִמָּה, קייט, שהייתה לסוזן כאחות. עם מרי קייט לצדה, לילי איננה יכולה לטעות בדרכה.

לא שלילי לא הייתה יציבה בזכות עצמה, אך סוזן ידעה משהו על הלחץ שמפעילים חברים. אם היא למדה איזה דבר כמורה, הייתה זו העובדה כי המפתח להצלחתו של ילד טמון בחלקו הגדול בידי הידידים שהוא מטפח.

"ושום דבר לא קרה אִתָּן?" היא שאלה.

לילי נדרכה. "קייט אמרה משהו?"

סוזן התרככה. "שום דבר רע. אבל היא תמיד שואלת

עלייך. את הילדה השישית שלה."

"אבל היא אמרה משהו על מרי קייט? היא דואגת לה

כמו שאת דואגת לי?"

סוזן חשבה רגע, ואחר כך ענתה בכנות. "היא עצובה

יותר מאשר מודאגת. מרי קייט היא הבת הצעירה שלה.

קייט מרגישה כאילו גם היא מתרחקת ממנה. אבל מרי

קייט היא לא הדאגה שלי. את כן." במרחק כמה שולחנות

מהן, עלה פרץ של צחוק. כעוסה בשל ההפרעה, סבה סוזן

להסתכל אל הקבוצה. כששבה ונפנתה לעבר בתה, היה

בעיניה של לילי מבט נפחד.

לאחרונה, הרבתה סוזן לראות את המבט הזה. הוא

החריד אותה.

מיואשת, היא חיזקה את אחיזתה בידה של לילי, ובקול

נמוך ורועד, היא אמרה, "מה קרה? אני אמורה לדעת מה

בנות בגילך מרגישות וחושבות, אבל בזמן האחרון, אני

פשוט לא יודעת מה עובר עלייך. הרבה מאוד פעמים

הראש שלך במקום אחר - במקום שאת לא מרשה לי

להיות. אולי כך זה צריך להיות בגיל שלך," היא הודתה,

"וזה לא היה מציק לי אם היית מאושרת, אבל את לא

נראית מאושרת. את מוטרדת. את נראית נפחדת."

"אני בהיריון."

סוזן גנחה. היא שחררה את ידה והזדקפה במקומה. היא המתינה לחיוך מקנטר, אך חיוך כזה לא עלה. ברור שלא עלה. לילי לא תתברח על עניין שכזה.

מחשבותיה התרוצצו. "אבל - אבל זה בלתי אפשרי. כלומר, זה לא בלתי אפשרי מבחינה פיזית, אבל זה לא יקרה." כשליילי לא אמרה דבר, סוזן הצמידה יד אל החזה ולחשה, "נכון שזה לא יקרה?"

"אני בהיריון, " החזירה לילי לחישה.

"מה גורם לך לחשוב כך?"

"שש בדיקות ביתיות, כולן חיוביות."

"הווסת שלך מאחרת?"

"לא מאחרת. לא הגיעה. כבר שלושה חודשים."

"שלושה? אלוהים, למה לא סיפרת לי?" קראה סוזן בקול, וחשבה על כל הדברים האחרים שווסת מתעכבת מרמזת עליהם. היריון לא היה הגיוני, לא כשמדובר בליילי. אבל הילדה לא שיקרה. אם היא אמרה שהיא בהיריון, היא האמינה לעצמה - לא שהדבר נכון. "בדיקות ביתיות יכולות להטעות מאוד."

"בחילות, עייפות, התנפחות?"

"אני לא רואה התנפחות," אמרה סוזן כמתגוננת, מפני שאם בתה הייתה נתונה בחודש השלישי להריונה, היא הייתה רואה זאת.

"מתי הייתה הפעם האחרונה שראית אותי עירומה?"

"בג'קוזי בספא," היא ענתה כהלכה.

"זה היה ביוני, אימא."

ואז נשמטה מידיה של סוזן ההזדמנות לענות כהלכה, אך רק לרגע. "זה ודאי משהו אחר. אפילו אין לך חבר." היא עצרה את נשימתה. "יש לך?" האם היא החמיצה משהו? "מי הוא?"

"זה לא חשוב."

"לא חשוב? לילי, אם את -" היא לא יכלה לומר את המילה בקול. המחשבה שבתה פעילה מבחינה מינית,

הייתה חדרשה לה לגמרי. בהחלט, היא הכירה את הנתונים. איך לא? והרי זו העבודה שלה. אך מדובר בכתה, בכת שלה. הן הסכימו - לילי הבטיחה - שהיא תספר לסוזן אם תרצה להשתמש באמצעי מניעה. זו הייתה שיחה שהן ניהלו פעמים רבות מספור. "מי הוא?" היא שאלה שוב.

לילי שמרה על שתיקה.

"אבל אם הוא מעורב -"

"אני לא מספרת לו."

"הוא אילץ אותך?"

"לא", ענתה לילי. עכשיו היו עיניה אמתיות במבען.

לא היה בהן פחד, אלא משהו שסוזן לא ידעה כיצד לכנותו.

"זה היה ההיפך", היא אמרה. "אני פיתיתי אותו."

סוזן נשענה לאחור במקומה. אלמלא הכירה את

בתה, הייתה אומרת שלילי נראית נלהבת. ולפתע שום

דבר שהיה בשיחה לא נראה ראוי - לא הנושא, לא אותו

מבט, ודאי שלא המקום. היא הניחה את המפית שלה לצד

הצלחת וסימנה למלצר להתקרב. הלה, בנה של משפחה

מקומית, ובעבר מתלמידיה של סוזן, מיהר לעברן.

"לא סיימת, מיס טייט. משהו לא בסדר?"

משהו לא בסדר? "לא, אה, השעה."

"לארוז את זה?"

"לא, איידן. רק הבא בבקשה את החשבון."

עוד בטרם הספיק לפנות מהמקום, גחנה לילי קדימה.

"ידעתי שתתרגזי. לכן לא סיפרתי לך."

"כמה זמן תכננת לחכות?"

"רק עוד קצת - אולי עד סוף השליש הראשון של

ההיריון."

"לילי, אני אימא שלך."

"אבל זה התינוק שלי," אמרה הנערה חרישית, "כך

שאני אקבל את ההחלטות, ולא הייתי מוכנה לספר לך,

אפילו לא הערב, לכן בחרתי במקום הזה. אבל אפילו כאן,

את יכולה לראות אל תוכי, כנראה."

סוזן הייתה יותר מפגועה. היריון, זה מה שהיא לימדה את לילי לדאוג שלא יקרה לה. היא התרווחה במקומה ופלטה נשיפה. "אני לא יכולה לקלוט את זה. את בטוחה?" גופה של לילי לא נראה שונה, אך מה ניתן היה לראות כשהיא לבשה את אותן חולצות מרובות שכבות שחברותיה לבשו? והימים שסוזן רחצה אותה באמבטיה בכל ערב, חלפו מזמן. "שלוש וסתות לא הגיעו?" היא לחשה. "אם כך, זה קרה..."

"לפני אחד עשר שבועות."

סוזן יצאה מגדרה. "מתי ערכת את הבדיקות?"

"מיד אחרי שהוסת הראשונה שלי איחרה."

בלי להגיד מילה? זו בהחלט הכרזה, אבל איזו? של התנגדות? של טיפשות? ייתכן מאוד שלילי עדינה, לעתים קרובות רגישה - אך הייתה בה גם עיקשות. כשהיא החלה במשהו, היא נסוגה ממנו רק לעתים נדירות. אם מתעלים תכונה זו כראוי, היא חיובית, כמו כשהחליטה לזכות בפרס הראשון ביריד המדעים, והיא אמנם זכתה, אך רק לאחר שלושה ניסיונות כושלים. או כשגמרה אומר לשיר במקהלת הבנות, לא עברה את הבחינות בשנתה הראשונה בבית הספר והתאמצה כל אותה שנה ובשנה שלאחריה, עד שזכתה לבסוף במקום בשורותיה.

אך זה היה שונה. עיקשות אינה סיבה לשתיקה כשמדובר בהיריון, בהחלט לא כשהיא לעתיד היא בת שבע עשרה.

מכיוון שלא יכלה להכניס סדר במחשבותיה, נאחזה סוזן בקש. "האחרות יודעות?" היה ברור שהיא מתכוונת למרי קייט, אבי וג'ס.

"כן, אבל לא האימהות."

"ואף אחת מהבנות לא סיפרה לי?" עוד מנה של כאב.

"אבל אני רואה אותן בלי סוף!"

"השבעתי אותן לשתוק."

"אבא שלך יודע?"

לילי נראתה מזועזעת. "לא הייתי מספרת לו לפניך." "טוב, לפחות זה."

"אני אוהבת תינוקות, אימא," אמרה הנערה שהייתה ברגשת שוב.

"וזה מכשיר את זה?" שאלה סוזן בהיסטריה, אך עצרה בעצמה כשהמלצר חזר. לאחר שהעיפה מבט חטוף בחשבון, היא הניחה את מה שנראה כסכום הראוי, ואחר כך הדפה את כיסאה לאחור. האוויר בחדר היה לפתע חם מדי, והריחות עזים מדי אפילו למי שאיננה בהיריון. כשהיא צעדה לעבר הדלת ולילי בעקבותיה, היא דימתה לעצמה שכל עין בחדר צופה בהן. היה זה הבזק מן העבר שלה, שלאחריו עלה אצלה הד דבריה של אמה. ביישת אותנו, סוזן. מה חשבת לעצמך?

הזמנים השתנו. אימהות חד-הוריות הפכו להיות תופעה נפוצה. הבעיה מבחינתה של סוזן לא הייתה בושה, אלא החלומות שהיו לה עבור בתה. חלומות שאינם יכולים לעלות בקנה אחד עם תינוק. תינוק משנה הכול.

המכונית אפשרה פרטיות אך לא נוחות, מכיוון שסגרה את סוזן ולילי במרחב קטן מדי כאשר תהום עמוקה נפערת ביניהן. ככל שחלפו הדקות מבלי שבתה תחזור בה, נאבקה סוזן בבהלה העצומה שתקפה אותה אגב קשקוש במפתחות והתנעת המכונית.

"קרלינו'ס" ניצבה במרכז העיירה. כאשר היא עשתה את דרכה החוצה, היא חלפה על פני חנות הספרים, בית המרקחת, שני משרדי נדל"ן והבנק. המעבר על פני "פרי אנד קאס" דרש זמן רב יותר. גם במהלך חמש עשרה השנים שסוזן התגוררה בזאנק, החנות התרחבה. כעת היא השתרעה על פני שלושה גושי רחובות ושני בניינים בני קומתיים שעליהם התנוססה חתימה בצבעי השני והקדם, וכללה מחלקה של הזמנות דואר ומרכז הזמנות באינטרנט ששכן שני רחובות קודם, מרכז ייצור שניצב שני קילומטרים הלאה משם, ומחלקת משלוחים ששכנה במקום מרוחק יותר מהעיירה.

זגאנק הייתה "פרי אנד קאס". כשלושה רבעים מאנשי העיירה עבדו בשירות הסמל המסחרי הזה. השאר סיפקו שירותים לראשונים, כמו לעשרות אלפי המבקרים שהגיעו מדי שנה לערוך בה קניות.

אך "פרי אנד קאס" לא היה מה שמשך את סוזן לכאן כשהיא חיפשה אחר מקום לגדל בו את ילדתה. כמי שהגיעה מאזור הרמה, היא רצתה מקום ירוק על שפת הים. זגאנק נשקפה אל מפרץ קסקו במיין, והיות שהייתה שופעת עצי רוש ואורנים, הייתה ירוקה כל ימות השנה. החוף שלה היה מהומה עוצרת נשימה של סלעי שחם נוטים אל הים; המפרץ שלה, נמל הבית של קומץ דייגים מקומיים, היה יוצא דופן. עם אוכלוסייה שתפחה והצטמצמה כמו הגאות והשפל, משמונה עשר אלף ועד עשרים ושמונה אלף בקיץ, הייתה העיירה קטנה מספיק להוות קהילה, אך גדולה דייה לאפשר הטרוגניות.

מעבר לכך, סוזן אהבה את השם זגאנק. כנגזרת משפתם של בני שבט הפנובסקוט, פירושה החופשי היה "אנשי המקום של האביב הנצחי", ואף על פי שהאגדות המקומיות צרינו את הקשר הילידי אל מזג האוויר הנוח יחסית של עיירות החוף, סוזן פיתחה הסתכלות רחבה יותר. אביב פירושו התחלות חדשות, והיא מצאה התחלה כזו בזגאנק.

ועכשיו זה? ההיסטוריה חוזרת על עצמה?

מכיוון שלא הצליחה לחשוב, היא נהגה בדממה. לאחר שהשאירה מאחוריה את הכביש הראשי, היא חלפה על פני בתי הלבנים הגדולים של "פרי אנד קאס", שלאחריהם הגיעו הבתים ההדורים, אם כי הקטנים יותר, של בני הדורות הצעירים של המשפחות הללו. בתיהם של המקומיים השתרעו משם והלאה, החל מבתים קולוניאליים, עבור בוויקטוריאניים, ועד בתים שהיו פשוטים יותר בעיצובם ונבנו בצפיפות רבה יותר.

סוזן התגוררה בבית אחד כזה, שהיה רבוע בצורתו,

קטן עם שישה חדרים שווים בגודלם על פני שתי קומות, ושכלל עליית גג פתוחה בקומה השלישית. לקראת ערב, על החצר הקטנה בחזית שלו ופיסת חניה צרה, הוא נראה כמו שאר הבתים. במהלך היום, הוא בלט, מפני שהיה צבוע בכחול שמים עם תריסים בירוק ים וגמלון עליית גג מקושט בטורקיז.

הצבע היה בחירתה של סוזן. בשנות התבגרותה, אהבה צבעי אדום, אם כי אֵמָה אמרה שהם מתנגשים עם נמשיה. ירוק כהה יהיה טוב יותר, המליצה אלן טייט. או חום. אך שערה של סוזן היה בגון החול העמוק, לכן המשיכה לאהוב את בזיקת האדום, הכתום והוורוד.

ואז הגיעה לילי, ואֵמָה של סוזן נתפסה לצבעים הללו. יש לך לב אדום כשני, היא זרקה בייאוש כשלמדה על ההיריון, ואף כי סוזן ביטלה את רוב הדברים האחרים שאמרה אֵמָה, מילים אלה נותרו על כנן. היות שלא נטתה למשוך תשומת לב, היא לבשה שחור במשך רוב תשעת החודשים הללו, ואחר כך, לאחר שלילי נולדה, בז' קליל יותר. גם כשהחלה ללמד, הצבעים הניטרליים שירתו אותה היטב, משום שהבלטת הנמשים גרמה לה להיראות צעירה מדי.

אך לב אדום כשני אינו גווע. הוא ממתין לשעת כושר, מתיישב מאחורי התפיסה המעשית בעודו מטפטף פה ושם טיפות חסרות אונים של צבע. ומכאן קישוטי הטורקיז ועגילי הטורקיז והצעפיים הצהבהבים או אלה שבצבע הזעפרן. בחוטי הצמר שהיא צבעה כתחביב, הצבעים היו פרוצים עוד יותר.

סוזן פנתה אל החניה שלה, החנתה את המכונית ויצאה מתוכה. לאחר שעלתה במדרגות הצד, היא נכנסה אל תוך המטבח. באור הרך שעלה מתחת לארונות האדומים, שעבורם היא חסכה בשקדנות במשך שלוש שנים ואת חלק הארי שלהם היא התקינה בעצמה, היא שלחה מבט אחורה לעבר לילי.

הנערה הייתה גבוהה כמו סוזן, גם אם רזה ושברירית יותר, אך היא עמדה איתן, בידיים תחובות בכיסי מעילה. בהיריון? סוזן עדיין לא האמינה שהדבר נכון. כן, היו שם האכילה הבררנית, מצבי הרוח ופיזור הנפש של שעות הבוקר, כולם לא אופייניים וחדשים בחודשים האחרונים, אך גם לתחלואים אחרים, כמו מחלת הנשיקה, היו סימנים דומים.

"ייתכן שצריך רק לקחת אנטיביוטיקה," היא אמרה ברוב היגיון.

לילי נראתה מבולבלת. "אנטיביוטיקה?"

"אם יש לך מחלת הנשיקה -"

"אימא, אני בהיריון. שש בדיקות, כולן חיוביות."

"אולי לא ראית טוב."

"מרי קייט ראתה שתיים מהן והסכימה."

"גם מרי קייט היא לא מומחית." סוזן חשה דקירת

כאב. "כמה פעמים ראיתי את מרי קייט מאז? שלושים? שישים?"

"אל תכעסי על מרי קייט. לא מתפקידה לספר לך."

"אני כועסת על מרי קייט. אני קרובה אליה יותר מאשר

לאחרות, וזו הבריאות שלך, לילי. מה אם קורה משהו אחר

בגוף שלך? מרי קייט לא צריכה להיות מודאגת?"

לילי העבירה את אצבעותיה בשערה. "זה מעבר

למזור. כל הזמן הזה פחדתי לספר לך מפני שלא ידעתי

איך תגיבי, אבל לא חשבתי שלא תאמיני לי."

סוזן לא רצתה להתווכח. הייתה דרך אחת לגלות את

הדבר לבטח. "יהיה מה שיהיה, נתמודד. אתקשר אל ד"ר

ברנט מחר בבוקר. היא תקבל אותך לבדיקה."

סוזן, שמעולם לא היטיבה לישון, בילתה את הלילה

בהפיכה בכל הסיבות לכך שבתה איננה יכולה להיות בהיריון.

רובן נגעו בסוגיית האחריות, מפני שאם סוזן לימדה את לילי

משהו, היא לימדה אותה מה פשרה של אחריות.

לילי הייתה אחראית כשמדובר היה בבית הספר. היא למדה בשקדנות וזכתה לציונים טובים. היא הייתה אחראית כשמדובר היה בידידותיה, נאמנה עד כדי עיוורון. האם לא הסתכנה כדי לצאת במסע שתדלנות למען אבי, שכיוונה את עצמה להיות נשיאת הכיתה? כשהילדה הפסידה בבחירות, ישנה לילי בביתה במשך שלושה לילות רצופים.

לילי הייתה אחראית כשמדובר היה במכוננית - לא הפרה את השעה היעודה לחזור הביתה אלא לעתים נדירות, לא השאירה מכל דלק ריק, ולא איחרה כשהיה עליה לאסוף את סוּזן.

עוברת קשה. נאמנה. מסורה. אחראית. ו... בהיריון? סוּזן הייתה קונה את זה אם לילי היה חבר קבוע. תאונות קורות.

אך לא היה חבר, ולא הייתה כל סיבה להאמין שלילי תשכב עם מישהו שהיא מכירה בקושי. האם לילי טייט המתוקה - שהתאפרה במשורה, ישנה בפגיג'מות פלנל וכיסתה את מחשופה הזעיר בשכבה על גבי שכבה - מסוגלת לפתות?

סוּזן חשבה שלא. ודאי מדובר במשהו אחר, אך האפשרויות היו מפחידות. בשתיים לפנות בוקר, דמיונה השתולל עד כדי כך שהיא ויתרה על הניסיון לישון, ולאחר שחצתה את המבואה, היא פתחה לאט את דלת חדרה של לילי. בזוהר הקלוש של מנורת הלילה המעוטרת בעיטורי פרפרים, נראתה לילי ככתם תחת שמיכת הטלאים; רק קצה ראשה הציץ תחתיה, ושערה השחור נפרש על גבי הכר. הג'ינס והסוּטשירט שלה היו מונחים על גבי הכיסא המרופד, מגפי השַרְפָה שלה - אחד עומד, השני לא - היו מוטלים על גבי הרצפה בקרבת מקום. השידה שלה הייתה זרויה במברשות וסיכות שֵׁעֵר, צמידי חרוזים, גרב שהיא סרגה. הטלפון הסלולרי שלה נח על גבי שולחן הלילה, יחד עם כמה ספרים ובקבוק מים מלא למחצה.

בלחישה חרישית מאוד, קראה סוזן בשמה, אך לא הייתה כל תגובה, לא הייתה כל תנועה בחיים דוממים אלה. היא יכלה לכנות את התמונה נערה עם מנורת פרפר. נערה. כל כך צעירה. כל כך פגיעה.

בלב דואב, היא נסוגה בזהירות, הלכה לאט על פני המסדרון אל דלת עליית הגג ועלתה בשקט במדרגות. שם, סמוך לשולחן עשוי עץ אלון, בקשת האור הקטנה שהטילה מנורה מעשה ידי אמן, היא הפכה דף חדש בפנקס שלה, פתחה קופסה של צבעי פסטל ומשחה את משיחת הצבע העזה הראשונה שלה. לב אדום כשני? בהחלט. אם יש משהו היכול להסיח את דעתה, מדובר בזה. היא משחה משיחה נוספת, טשטשה את הקצוות, הוסיפה צהוב כדי לרכך צבע ירוק, ואחר כך כחול כדי להעמיק אדום.

באופן טיפוסי, היא יצרה את עבודתה הטובה ביותר כאשר הייתה שרויה במתח - כעין התעלות גמורה - והלילה הזה לא היה יוצא מגדר הרגיל. כשסיימה, היו לה חמישה עמודים, כל אחד מהם עם צרור מיוחד של שניים עד חמישה צבעים, מתנחשלים מגוון לגוון. אלה צבעי האביב של "חוטי פ־ק". היא אף כינתה אותם בשמות: "שיגעון של חודש מרץ", "גאות אביבית", "ליקוי חמה של אביב", "אדום החזה עם שחר", וכמובן, "בריאה". האחרון היה חי במיוחד. אליס? לא, היא החליטה. טוב, אולי. אך האם הבריאה איננה עניין מתפרץ? האם הבריאה לא אצרה בתוכה השלכות עמוקות? ומה אם לילי איננה מטפחת בתוכה ילד אלא משהו אפל יותר?

סוזן שבה אל מיטתה, אך בכל פעם שהתנמנה, היא התעוררה לפחדים אחרים. לקראת חמש בבוקר, כשנואשה מן השינה וקמה, היא הייתה משוכנעת שבתה סובלת מציסטת ברחם שהיא התעלמה ממנה במשך זמן רב עד שהתופעה תחבל בסיכוייה להרות אי פעם. או זה או שיש

לה גידול. סרטן הרחם, המבטיח ניתוח כריתת רחם, אולי כימותרפיה. מבהיל. ולא יהיה ילד, לעולם? טרגי.

היא שמרה את פחדיה לעצמה, העירה את לילי כרגיל, הסיעה אותה אל ביתה של מרי קייט והמשיכה לבית הספר. הבנות יגיעו מאוחר יותר, אך הבוקר, לסוון היו שתי פגישות מוקדמות עם הורים, שתיהן קשות, לפני שתתייצב על גבי המדרגות בחזית בית הספר כדי לקדם את פני התלמידים. רק בשמונה וחצי, היא השיגה לבסוף את משרדה של הרופאה.

הפגישה היחידה שיכלה להשיג עבור לילי, הייתה בשעות המאוחרות של אחר הצהריים, מה שהבטיח לה שעות רבות נוספות של דאגה. פירושו של דבר היה שהיא ענתה על הודעות הדוא"ל שלה בפיזור נפש, דעתה הוסחה במהלך תצפית על מורה, וגם העבודה המועטה שהשקיעה בתכנון תקציב השנה הבאה, שהיה צריך להגישו למפקח עד חג ההודיה, הייתה בזבזו לשמו.

היא לא יכלה לחשוב אלא על דבר אחד בלבד, ומכל כיוון שהתכוננה בו, הוא לא נראה טוב.